

Józef Kaźmierczyk

Lwówek Śląski, woj. jeleniogórskie

Informator Archeologiczny : badania 9, 195-196

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Celem badań było wstępne rozpoznanie układu nawarstwień oraz lokalizacja pierwotnych zabudowań klasztornych.

Najstarszy poziom stanowiła zalegająca bezpośrednio na calcu warstwa o miąższości około 0,30 m, którą na podstawie materiału ceramicznego datować można na XII wiek. Wspomniana warstwa, pomimo znacznych zakłóceń przez późniejsze, a zwłaszcza XIX i XX-wieczne wkopy, występowała zarówno po północnej jak i południowej stronie kościoła. Z warstwą tą związane były, zagłębione w nią częściowo, pozostałości fundamentów pierwotnego klasztoru romańskiego. Odkryto je wyłącznie po północnej stronie kościoła. Tworzyły one zarysy równoległych do siebie ciągów nieobrabianych kamieni granitowych, spojonych gliną, biegnących po linii zachód-wschód, w pięciometrowych odstępach. Dodatkowym wyznacznikiem chronologicznym był całkowity brak występowania cegieł w obrębie kamieni.

Ponadto na terenie dziedzica klasztornego oraz we wnętrzu krążanka w skrzydle północnym natrafiono na fundamenty klasztoru barokowego, charakteryzującego się odmiennym rozplanowaniem od istniejącego obecnie. Stwierdzono występowanie trzech poziomów: 2 wyższe wyznaczyły ceramiczne posadzki, niższy - czworokątne pomieszczenie z brukiem, którego zarys tworzyły fundamenty ścian budowane z kamieni spojonych zaprawą wyłącznie w górnej partii fundamentu.

LWOWEK SŁĄSKI
woj. jeleniogórskie

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Wrocławskiego

Badania prowadził doc.dr hab. Józef Kaźmierczyk. Finansował WOAŚK we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Zagłębienie górnictwa złota z XI-XIII w.

W krajobrazie naturalnym dorzecza Bobru i Kaczawy zachowało się do dziś kilkaset tysięcy niezupełnie zasypanych szybów, wybierzysk, hałd i urządzeń do płukania piasków złotonośnych. Część z nich, w liczbie około 10.000 znajduje się w lesie położonym w odległości około 3 km na wschód od Lwówka Śląskiego, obok drogi prowadzącej z tejże miejscowości do Złotoryi. One też, jako relikty zagłębia górniczego, stały się w 1975 roku przedmiotem różnorodnych badań. W zagłębieniu tym zbadano 4 szyby, wybierzysko, 7 płuczek, 5 hałd przemytego urobku, 2 ziemianki i ognisko. Uzyskane wyniki badań upoważniają do przyjęcia następującej tezy. W okresie X-XII wieku /okres ten przypuszczalnie nie odpowiada początkom eksploatacji złota w badanym zagłębieniu/ robotami górniczymi objęte zostały złoża piasków złotonośnych występujące do głębokości 4 m. Wydobywano je systemem głównie odkrywkowym. Po wyczerpaniu złóż płytko położonych sięgnięto systemem szybowym do złóż zalegających na większych głębokościach. Jednocześnie prowadzone były poszukiwania złóż o dużej zawartości żółtego kruszcu i łatwych do wydobywania. Wy-

dajność robót górniczych zależała jednak nie tylko od ilości i jakości wydobywanego urobku, ale także od dobrze zorganizowanego odzysku złota, a więc również i liczby płuczek. W okresie rozkwitu górnictwa na badanym obszarze zbudowany został w tym celu rozległy zespół zbiorników i kanałów na wodę, system płuczek i składowisk na przemyty urobek. Przetrwał on po dziś dzień w stanie dobrze czytelnej ruiny. W drugiej połowie XIII wieku badane przez nas zagłębienie zaczęło tracić swoje znaczenie na skutek wyczerpania złóż złotodajnych możliwych ówczesnie do wydobywania.

Badania, zwłaszcza systemu płuczarskiego, winny być kontynuowane.

ŁAGIEWNIKI, gm. Kruszwica
woj. bydgoskie
Stanowisko 5

patrz
okres rzymski

ŁOBŻANY, gm. Łobez
woj. szczecińskie
Stanowisko 1

Muzeum Narodowe
w Szczecinie

Badania prowadził mgr Antoni Porzeziński.
Finansował WKZ w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna /VI/VII-VIII w.n.e./.

Stanowisko położone jest około 1,7 km na południowy wschód od Łobżan i zarazem około 2 km na południowy wschód od Prusiowa, na dość wysokiej i szerokiej terasie nadzalewowej w bezpośrednim sąsiedztwie Regi. Wielkość jej nie przekracza 3,5 ha. Północno-wschodnia i centralna część osady zostały zniszczone przez żwirownię na powierzchni około 1 ha /1/3 całości/. Celem badań było zabezpieczenie południowego brzegu skarpy żwirowni oraz rozpoznanie ogólnego zasięgu osady. Badaniami objęto powierzchnię 635 m². Zlokalizowano i eksplorowano 37 obiektów, w tym dwie jamy kultury łużyckiej. Przy pomocy sprzętu mechanicznego przerzucono 300 m³ hałdy, zalegającej na pobrzeżu skarpy żwirowni, celem zabezpieczenia obiektów tam występujących.

Wśród obiektów nieruchomych osady wczesnośredniowiecznej wyróżz-